

AJR

Profesor Zbigniew Radwański (1924–2012)

Palestra 58/1-2(661-662), 307-308

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Szpalty pamięci

PROFESOR ZBIGNIEW RADWAŃSKI 1924–2012

W dniu 20 grudnia 2012 r. zmarł w wieku 88 lat profesor Zbigniew Radwański. Uczony był jednym z najwybitniejszych cywilistów polskich, współtwórcą współczesnej cywilistyki. Wywodził się w prostej linii (naukowej) z lwowskiej szkoły prawa prywatnego prof. Ernesta Tilla, a to poprzez fakt, że był najbliższym uczniem pochodzącego ze Lwowa twórcy poznańskiej cywilistyki prof. Alfreda Ohanowicza – ucznia Tilla. Ów związek ze szkołą lwowską zawsze podkreślał. Jeszcze w marcu 2012 r., podczas studenckiej konferencji nt. Jurysprudencji lwowskiej, licznie zgromadzeni w głównej auli Wydziału Prawa i Administracji UAM wysłuchali na ten temat wspomnień Profesora.

Działalność naukową rozpoczął od historii prawa (na podstawie rozprawy o prawach kardynalnych w Polsce uzyskał w 1950 r. stopień doktora), ale znany jest każdemu prawnikowi w Polsce jako autor znakomitych rozpraw z zakresu prawa prywatnego, kilku podręczników, a nade wszystko inicjator i redaktor monumentalnego dwudziestotomowego *Systemu Prawa Prywatnego*.

Osiągnięcia prof. Radwańskiego na polu nauki prawa i legislacji są dość dobrze znane, a i zostaną szerzej przypomniane na łamach innych czasopism prawniczych. My pragniemy przypomnieć, że zanim wybrał drogę nauki prawa, odbył aplikację sądową, a następnie czteroletnią aplikację adwokacką (zakończoną egzaminem adwokackim w 1954 r.), ponadto w latach 1981–1990 był redaktorem naczelnym „Ruchu Prawniczego, Ekonomicznego i Socjologicznego” – drugiego, obok „Palestry”, najstarszego czasopisma prawniczego w Polsce (potem redagował „Orzecznictwo Sądów Polskich”, „Przegląd Legislacyjny” oraz „Studia Prawa Prywatnego”). W pamięci wychowanków UAM zapisał się niewątpliwie również jako rektor w trudnym okresie 1982–1984 (wcześniej, w latach 1966–1972, był dziekanem Wydziału Prawa).

Fot. UAM

Niemal do końca życia był aktywny naukowo. Tym, którzy się z Nim zetknęli, pozostał w pamięci jako znamienita osobowość, człowiek skromny, nadzwyczaj pracowity, o ogromnej wiedzy, którą z przyjemnością się dzielił. Promieniował entuzjazmem, objawiającym się szczególnie w pracach Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego, której w latach 1997–2010 był przewodniczącym, znanym jako gorący zwolennik przygotowania nowej pełnej kodyfikacji prawa prywatnego w Polsce.

Na koniec dodajmy, że „w uznaniu znamienitych zasług dla rozwoju współczesnej polskiej cywilistyki, za wybitne osiągnięcia w pracy naukowej i znaczący wkład do praktyki stanowienia i stosowania prawa oraz istotny udział w dostosowywaniu polskiego systemu prawnego do prawa Unii Europejskiej” 3 maja 2011 r. profesor Radwański został odznaczony Orderem Orła Białego.

AJR

ADWOKAT ANDRZEJ SARAPATA 1945–2013

W dniu 1 stycznia 2013 r. zmarł nagle adwokat Andrzej Sarapata, wykonujący zawód w Żywcu. Jego odejście stanowi wielką, niepowetowaną stratę dla całej Adwokatury, szczególnie izby bielskiej, był bowiem nie tylko wybitnym adwokatem, ale też człowiekiem ze wszech miar niezwykłym.

Urodził się 3 grudnia 1945 r. w Żywcu, studia prawnicze ukończył na Uniwersytecie Jagiellońskim w 1968 r. Od września 1968 r. do kwietnia 1975 r. pracował jako prokurator Prokuratury w Katowicach. Następnie przez dwa lata wykonywał obowiązki radcy prawnego, a 25 stycznia 1977 r. został wpisany na listę adwokatów izby bielskiej, w której ślubowanie złożył 5 kwietnia 1977 r. Z początkiem maja 1977 r. rozpoczął pracę adwokata w ówczesnym Zespole Adwokackim nr 2 w Wadowicach, a w październiku 1979 r. zmienił siedzibę wykonywania zawodu i przeniósł się do Zespołu Adwokackiego w Żywcu, gdzie od 1990 r. aż do chwili śmierci prowadził indywidualną kancelarię adwokacką. Dopóki pozwalało mu na to zdrowie, przez pięć kadencji działał w samorządzie adwokackim izby bielskiej, w latach 1990–1992 był wicedziekanem, a w roku 1998 r. został wybrany na stanowisko dziekana ORA w Bielsku Białym i funkcję tę sprawował do 2001 r. W 2001 r. odznaczony został odznaką „Adwokatura Zasłużonym”. Był nie tylko znakomitym prawnikiem, ale także człowiekiem o wysokiej kulturze osobistej, erudytą, miłośnikiem sztuki przez duże S, w tym literatury, filmu, teatru, czego niejednokrotnie dawał dowody, np. przygotowując na egzaminach adwokackich, w których uczestniczył, pytania z zakresu wiedzy ogólnej.